

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΙΕΣ

ΘΕΑΤΡΟ ΚΥΒΕΛΗΣ. «Οι Φαρισαίοι» δράμα του κ. Ποταμιάνου.

Διαλογική αφήγηση μιᾶς ιστορίας, μπορεί να χαρακτηριστεί το έργο του κ. Ποταμιάνου, παρά σκηνογράφημα. Τα δραματικά στοιχεία του λείπουν ελότιστα και η σκηνική τέχνη του στάθηκε πολύ μακριά. Ο τύπος του Μαρίνου, του νέου ανθρώπου που πασχίζει να ξεσκαλώσει τον τόπο του από το σκοτάδι που τον ζώνει, μάς ζουγραφίζεται άτονος, άσύστατος και στραβά ψυχολογημένος. Ίσως κάτι να ήθελε να δείξει ο συγγραφέας στην αντίθεση των χαρακτήρων του Πέτρου Μαρίνου και του πλοίαρχου Κώστα, του πρώτου αγαπητικού, του δεύτερου άρραβωνιαστικού της Δροσούλας, κόρης του βουλευτή του νησιού Ζηλιάνου. Όμως η φριχτή έλλειψη κάθε σκηνικής οικονομίας, κάθε βαθύτερης ή ουσιαστικότερης ανάλυσης του μύθου του έργου, νέκρωσε την προσπάθεια του συγγραφέα τῶ «Φαρισαίων» για να δώσει στο κοινό μας μιαν εικόνα κοινωνίας στενής κι άφώτιστης που άποσυντρέφεται από την πρόκληση και την άμάθεια που της σκοτίζει το πνεύμα.

Ο κ. Ποταμιάνος, όσο κι αν άπότυχε με το να του λείπη κάθε είδους μπόρεση για έργο κάποιας αξίας, είναι αξιέπαινος για την πρόθεση που είχε να χτυπήσει με σκηνική άρθρογραφία, τους έκμεταλλευτές κάθε ύσιου και ιερού του λαού, τους κόλακες κάθε του γούστου στραβού κι άνάποδου, τους φαρισαίους της πολιτικής και κοινωνικής ζωής μας. Θα ρωτούσαμε όμως τον κ. Ποταμιάνο, γιατί τάχα δέν έφαρμόζει τις τέτοιες διδασκαλίες στον έαυτό του πρώτα, παρά με το φύλλο του το πασαλειμένο δυο φορές τη βδομάδα με κόκινες μπιγιές, κάθεται και στραγγαλίζει το αίστημα του κρυσμάκη και του χαϊδεύει κάθε του άδυναμία προς την πρόκληση, το σκοτάδι και την πνευματική σκλαβιά;

ΘΕΑΤΡΟ ΜΑΡΙΚΑΣ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ. «Ψεύτικη άγάπη», δράμα του κ. Σ. Νικολόπουλου.

Ο δημοσιογράφος κ. Νικολόπουλος δημιουργεί με την «Ψεύτικη άγάπη» νέο δραματικό είδος στο θέατρό μας. Με πέντε κουθέντες αρχίζει μιαν ιστορία και κλείνει ο μπερντές για να μην ξανανοιχτεί. Ο πατέρας πιάνει την κόρη του να φιλιέται μέσα στο σπίτι του μ' ένα νέο, που τον ήθελε για γαμπρό του. Η βιασύνη όμως αυτή τον έθυμώνει και

κόβει κάθε έλπίδα της κόρης του για τέτοιο γάμο. Αυτή όμως βρίσκει την ευκαιρία να κατηγορήσει τον πατέρα της για τη σπάταλη ζωή του και την άφροντισιά του, κι αυτός της δίνει μιαν ύπόσχεση μετάνοιας.

ΘΕΑΤΡΟ ΜΑΡΙΚΑΣ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ. «Το ταίι της Νίτσας» φάρσα του κ. Τιμού Μωραϊτίνη.

Η φάρσα του κ. Μωραϊτίνη δείχνει τον τρόπο που μεταχειρίζονται οι Ρωμιοί λογοτέχνες σάν εργάζονται για το θέατρο και για κάθε είδος πνευματικής εκδήλωσης. Βιασύνη, άντζαμοσύνη και περιφρόνηση προς το κοινό, που προσκαλιέται ν' ακούσει καλαμπουρικά θεματογραφήματα της παιδ ταπεινής νόησης. Η προσπάθεια του συγγραφέα ν' άνεδάσει σύγχρονη ζωή και συγκαιρινούς τύπους στη σκηνή, άπότυχε στην άνικανότητα που φανερώνεται σε όλ το έργο να φινίξει άληθινή ζωή, να δώσει κίνηση του πραγματικού κόσμου. Ο τύπος της Νίτσας, του κοριτσιού που δέν έχει συνείδηση της τάξης του παρά ήρέφεται με όνειρα και μεγάλες ιδέες, μπορούσε να σταθί άσύγκριτος αν είτανε δυνατό πρώτος έ συγγραφέας να τον νοιώσει. Όμως από άθρώπους άναθρεμένους στο εύκολο σατυρικό πνεύμα της ρωμαϊκής δημοσιογραφίας, μπορεί κανείς να περιμένει περισσότερα;

Για τον «Αρχισυντάκτη» του κ. Ταγκέπουλου, που παίχτηκε στο θέατρο της δ. Μαρίας Κοτοπούλη, δε σημειώνουμε την έντύπωση μας σήμερα, γιατί σε άλλη στήλη αναλάβανε να το κάμουνε δυο από τους συνεργάτες του «Νουμά». Επιφυλασσόμαστε να γράψουμε για το έργο άμα τυπωθή σε βιβλίο, πράμα που δε θ' άργήσει να γίνει όπως μάς βεβαίωσε έ συγγραφέας του.

Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Είσαι μικρός και τίποτα, κ' είσαι ένας νάννος σύ. Που να μου κόψεις έρχεσαι τ' ολύμπιο μου διάβα. Κ' αν έχω χρώμα της αύγης κ' είν' ή κορώνα μου χρυση. Μά κάθε είδωλο γζρεμνω και κατακαίω, ού λάβα.

Τραβήξου, έσύ, ή Κακομοιριά, το Ψέμμα, το Σκοτάδι. Κλωτσοπατώ σας τους βωμούς και κάθε σας ρημαδι. Κ' έχω άστραπές στα μάτια μου και μαρμαρένια στήθια, Κ' είμαι ή Άσύγκριτη Όμορφιά, κ' είμαι έγώ ή Άλήθεια,